

Tal dia
com
avui fa...

1 any El mòbil a l'aula
Ensenyament regularà l'ús del mòbil a les aules. Els docents advoquen per una normativa de l'ús de l'aparell que respongui a les necessitats dels centres.

10 anys Previsió d'atur
La UE preveu cinc milions d'aturats a l'Estat espanyol. La Comissió Europea certifica que l'Estat es despenja de la Unió Europea.

20 anys Acord amb CiU
Esquerra Republicana de Catalunya rebutja fer un pacte global amb Convergència i Unió a canvi del suport al president Jordi Pujol

Full de ruta

Jaume Vidal

25 anys de mangues

Ahir va tancar l'antic Saló del Manga, ara conegut com a Manga Barcelona, amb un èxit que personalment encara em sorprèn, tot i que l'he anat seguint en les 25 edicions que aquest any celebra. Tot ha anat a més: la gentada, les disfresses, la música, el menjar i òbviament els mangues, amb cada cop més editorials que aposten per la historieta japonesa, amb molts títols que els aficionats coneixen com també estan al corrent de tot allò que s'ha publicat al Japó i a l'Estat encara resten inèdits. Ara això no pot ser rellevant a l'era d'internet, però fa 25 anys tenia el seu mèrit tenir aquesta informació.

Aquesta generació manga nascuda amb l'empenta del fenomen *Bola de drac* segueix tenint el seu esperit participatiu, i n'ha estat una prova l'alta participació en debats, concursos de tota mena i tallers. Res a veure amb les conseqüències que molts adults van vaticinar que tindria per als joves la lectura de manga, que consideraven com un

Manga Barcelona demostra que el manga, que sovint s'ha qualificat de violent, fomenta la participació, la creativitat, la socialització i paciència per aconseguir el que vols

únic gènere dedicat a promoure la violència. Com va dir ahir el traductor i intèrpret de japonès i gran especialista en manga Marc Bernabé: "La violència del manga és la que hi ha al manga i els seguidors ho tenen clar. La violència en el món fantàstic sol ser de naturalesa catàrtica." Els mateixos que qualificaven de violent el manga fa 25 anys també vaticinaven que la moda duraria un parell d'anys. Grans profetes!

Una altra crítica que a vegades cau sobre el que és una fira comercial, però també un esdeveniment cultural que ha obert molts joves al coneixement a la cultura i la llengua japonesa, i que en molts casos els ha ofert un camí professional, és el seu caràcter mercantilista i consumista. És cert, però amb objeccions. El consum que fan els joves en manga o marxandatge és generalment fruit dels estalvis. Molts dels assistents fa mesos que acumulen en efectiu els regals de sant i aniversari per fer les seves compres. "Hi ha qui ha vingut amb la guardiola", em va explicar un llibreter.

Tribuna

José M. Murià. Membre de l'Acadèmia Mexicana de la Història

Fira del Llibre de Guadalajara

Soc dels que creuen que Catalunya, de derrota en derrota, arribarà a la victòria final, però és el cas que de vegades ha obtingut els seus èxits i també és convenient fer-ne memòria. Enguany, a finals de novembre, a Guadalajara esdevindrà, com cada any, la Fira Internacional del Llibre, que cada vegada resulta més important, malgrat que la vinent, per causes alienes, potser recularà una mica. Sigui com sigui, se la miri com se la miri, i a Madrid els recarregoli els budells, és la fira més important de tot el món de parla llatina. Aquesta serà ja la número 33.

Sembla mentida que hagin passat tants anys d'ençà que vam fer la primera aquell any 1986... De fet, puc presumir que no he deixat mai de ser-hi la major part del temps, però també és cert que m'he anat enretirant de l'organització i ara per ara només hi col·laboro fent-ne difusió i participant en diverses presentacions de llibres i alguna taula rodona. De fet, la darrera en què em vaig ficar de ple, fins a l'extrem que vaig acabar-la en un llit d'hospital, víctima de l'esgotament físic i nerviós, va ser la XVIII, de

l'any 2004, quan, malgrat totes les traves del govern espanyol i dels espanyolistes mexicans, vam aconseguir que Catalunya fos el país convidat d'honor. Va haver-hi fins i tot algun malentès amb el govern "tripartit" que s'estrenava; però, aclarit tot, les coses van anar molt bé tant per a la FIL com per a Catalunya. Encara, a hores d'ara, se la recorda com una de les millors fires. Pot ben bé dir-se que els catalans s'hi van lluir. Pel que fa a la cultura catalana, molta gent assegura que va esdevenir l'aparador més important que mai havia tingut fins aleshores. Encara recordo el crit, potser impertinent però entusiasta, d'una certa distància i envoltats per aquella gentada, del cap de premsa de la Fira, referint-se a la cobertura mediàtica de què va gaudir la presència catalana durant els primers dies: "¡Murià, Murià!, tus catalanes en la primera página de más de doscientos periódicos de todas partes del mundo." És ben cert el que diuen alguns que aquella fira va obrir les portes de la de Frankfurt poc anys després... L'auguri, però, no va ser gaire feliç: l'any 2000, després que Es-

panya va ser el país convidat, la directora de la Fira de Guadalajara –innocentment– va comentar a Madrid que després s'hi podria convidar Catalunya... la resposta va ser precisa i categòrica: "Cualquiera menos Cataluña." Malgrat que era evident que no seria fàcil, vam tirar endavant. Molts vam contribuir-hi, però no cal dir que el mèrit principal va ser del president de la FIL, que havia estat deixeble del meu pare i se'l va estimar molt. El seu record –entre altres coses– va ajudar a mantenir-se ferm i a no tirar ni un pam enrere, malgrat les pressions de l'ambaixada espanyola i del govern de Mèxic, que en aquell temps era molt de drete. Pel que fa al governador de l'estat de Jalisco, he de dir que vaig ser jo mateix qui el va convèncer que es mantingués solidari.

El cert és que van ser moltes les trapelleries, però al final ens en vam sortir molt i molt bé. Aquest any fa tres lustres d'aquell èxit, del qual, com a mexicà i com a català, me'n sento molt orgullós. És per això que no he pogut resistir la temptació de recordar-ho i de celebrar-ho.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Esport i política no s'han de barrejar, oi?

■ He llegit que Espanya Global i la RFEF han signat un conveni de col·laboració per tal de potenciar i enfortir la imatge d'Espanya al món. Molt negre es deu albirar l'horitzó a escala internacional quan s'han de barrejar l'esport i la política en campanyes de màrqueting. Perquè, si no ho tinc mal entès, fins fa poc temps es mantenia –per activa i per passiva– que ambdues activitats mai s'havien de mesclar, oi? Tanmateix, res ha d'estranyar en el país del "donde dije digo, digo Diego". Davant d'aquesta demostració de coherència conceptual em pregunto quina serà la reacció del món de l'esport en general i en especial dels esportistes d'elit que, almenys fins ara, han adoptat la posició de "nedar i guardar la roba" sempre que han estat interpel·lats sobre el tema. En qual-

sevol cas, aquesta brillant iniciativa dels responsables d'Espanya Global em recorda altres èpoques, temps en els quals era habitual associar l'esport amb els règims governamentals de torn. Aquesta vinculació entre el món de l'esport i la política va ser considerada una eina de gran valor propagandístic; de fet, basava els èxits esportius en els valors inherents a una suposada supremacia racial, una fal·làcia que els esdeveniments històrics van corroborar. En realitat, no va ser cap altra cosa que un procés de degradació, de degeneració individual i col·lectiva que va portar un país, Alemanya, a la ruïna. En aquest sentit, els JO de Berlín de l'any 1936 van testimoniar fins a quin punt la política i l'esport poden manipular-se conjuntament amb finalitats diverses.

JAUME FARRÉS BOADA
Olesa de Montserrat (Baix Llobregat)

Arts marciais per la pau

■ Recentment, vaig visitar una petita escola d'arts marciais del barri. No sabia què esperar-me, però em va sorprendre el que vaig trobar: gent de totes les edats; cinturons blancs entrenant braç a braç amb els negres. Entrenaments on sempre es mesura la força, i mai es va a ferir. On es treballa en equip, ja que uns i altres s'observen i s'aconsellen per millorar. On tothom aplaudeix quan algú aconsegueix una ratlla per al seu cinturó: els triomfs d'uns són també els dels altres, ja que són companys, no adversaris. On no es castiguen els fracassos, sinó que es premia l'esforç. On cada classe és una lliçó de respecte, humilitat, companyonia i autosuperació. On surts amb el pensament que tothom podria aprendre tant d'aquesta disciplina, de

com de millor podria ser el món.

MAR PICÓ SEIJO
Barcelona

Què està passant amb el català?

■ Cada vegada em resulta més fàcil detectar barbarismes en sentir parlar el català. Independentment dels orígens, l'àmbit, l'edat i les condicions dels interlocutors, diàriament puc reconèixer aquestes faltes en una infinitat de contextos: aules d'universitat, establiments de tota mena o, fins i tot, als mitjans de comunicació. I no és d'estranyar si ens fixem en l'exagerada llista de normatives discriminatòries amb la llengua catalana imposades per part de l'Estat espanyol, que enguany s'eleva –segons indica la Plataforma per la llengua– a un total de 139.

LAIA MINYANA
Barcelona